

Giovanni Boccaccio - Decameron

Ponesto o piscu:

Giovanni Boccaccio (1313-1375) bio je istaknuto talijansko-francuski knjizevnik 14. stoljeca. Razuzdan zivot na dvoru Roberta Akvinskog ostavio je duboke tragove u njegovu zivotu i stvaralastvu. Njegova djela ljubavno-pustolovnog osvjezila su talijansku knjizevnost. Njegova poznatija djela su: Filocolo, Filostrato, Teseida, Dekameron.

Najosnovnije crte fabule:

Dekameron, tj. "knjiga deset dana", zapocinje epidemijom kuge u firenzi 1348. godine. Sedam djevojaka i tri mladica odlucuju otici iz oboljelog grada na selo. Kako je na selu prлично dosadno svatko mora svakog dana ispricati po jednu pricu. Kako su subota i nedelja vjerski dani u 14 dana ispricaju točno sto prica. Svaki dan je posvecen nekoj osnovnoj temi; npr. drugi dan se pripovjeda o hirovima Fortune, treci dan o ljubavnim hirovima, cetvrti o tragicnim ljubavima i smrtima itd. Zakljucnog desetog dana novele su posvecene velikim i plemenitim djelima.

Boccaccio je u kameronu izrazio pravu, hedonisticku, stranu covjeka prikazavši svoje likove kao ljude sumljivog i dvojnog morala i moralnih nacela. Takvim slobodnim nacinom pisanja prvi je pobio misljenje o bezgrecnom zivotu i pokazao ljudima njihovu pravu, prirodnu stranu.

Mjesto i vrijeme u djelu:

Radnja se odvija u 14. stoljecu od godine 1348 nadalje, u Italiji.

Tema i ideja djela:

Tema djela su nesputane price mladih ljudi o ljudskoj prirodi.

Ideja djela je pokazati kako ljudi nisu andjeli vec najobicniji grijesnici, kako svecenici tako i svakodnevni ljud. Pa na kraju krajeva, ni ispovjest nije izmisljena za ukras.

Stil i kompozicija:

Stil je zacudjujuce otvoren i nesputan za srednji vijek. Naime uz inkviziciju, dogmu i slicne tvorevine tog vremena, ljubavni podvizi nisu bili bas svakodnevna literatura.

Kompozicija je jos uvijek uobicajeno proracunata (kao kod Dantea, Petrarke...). Djelo se sastoji od sto novela podjeljenih u deset cjelina podjeljenih po danima.

Fabula:

Upravo takav stil cini fabulu zanimljivom. Za razliku od Petrarkinih stidljivih unutrašnjih izljeva idealizirane ljubavi i romantike iz bajke, Boccaccio nudi potpuno jednostavan, komicno - zanimljiv opis i pristup svakodnevnog covjeka, koji rijetko mari i tezi za iskrenom platonskom ljubavlju, upakiran u kratke i zanimljive price.

Razotkrivanje prave covjekove prirode:

Boccaccio shvaca i uzima covjeka kakav je u stvarnosti, i uopce ne pokazuje kajanje zbog rusenja nekih osnovnih crkvenih principa. On bez griznje savjesti prikazuje fizicku ljubav u svoj njezinoj prirodnosti, na kojoj bi nu i danas mogli pozavidjeti mnogi scenaristi ljubavnih i erotskih filmova i, pisci erotskih knjiga.

Mesija novog doba:

Boccaccio je takvom otvorenoscju i filozofijom postigao laskavu titulu navjesnika novog doba i covjeka izvan / ispred svoga vremena. On odbacuje srednjevjekovne predrasude i shvaca covjeka kao bice i dusu, u ne bas uvijek savrsenoj simbiozi. Tu potvrđuje svoju naprednost pred crkvom koja u covjeku vidi prakticki samo dusu.

2. Dekameron**Bilješke o piscu:**

Giovanni Boccaccio je rođen u Parizu kao nezakoniti sin ugledne Francuskinje i oca, Firentinskog bankara. Boccaccio se školuje u Napulju, a najveće razdoblje svojega života provodi u Firenzi gdje obavlja državne poslove, ali se bavi i književnim radom. Boravak u Napulju (1328.-1341.) ostavio je trajan pečat u njegovoj ličnosti i stvaralačkom radu. U Napulju je napisao nekoliko djela koja su predstavljala novost u talijanskoj književnosti kao što su roman ljubavno-pustolovnog sadržaja "Filocolo" te romane u stihovima "Filostrato" i "Teseida". Dok je boravio u Firenzi velika kuga pogađa živote mnogih ljudi i od nje mu umire i otac. Ta strašna bolest inspirira pjesnika na njegovo najpoznatije djelo-zbirku od sto novela "Decameron" (1348-1353). U svoje doba Boccaccio je bio cijenjen i zbog svojih učenih spisa na latinskom jeziku. Godine 1353.

Boccaccio piše "Život Danteov" i u njemu naziva njegovo djelo "božanstvenim".

Likovi:

Musciatto Franzesi, Ser Ciappelletto, braća lihvari, fratar, Saladin, Melkizedeh, Landolfo Rufollo, Turci, žena sa otoka Krfa

Tema:

Nepromišljenost, lakovjernost i naivnost svećenstva i ljudi tadašnjeg vremena koja se očituje u prevari jednog od najvećih grešnika, Ser Ciappelletta, kojom je izigrao fratra, ljudska nepromišljenost često dovodi do propasti i siromaštva, pohlepa i težnja za što većim i bržim bogaćenjem može

Sadržaj:

Ser Ciappelletto

Musciatto Franzesi, bogat i ugledni trgovac postavši vitezom morao je otići u Toscanu. Svoje poslove povjerio je nekolicini ljudi osim utjerivanja dugova Burgundanima. Međutim, Musciatto je pronašao pravog čovjeka za taj posao - Ser Ciappelletta. On prihvaća posao te na Musciattov nagovor nastani se kod braće lihvara. Nakon što se Ser Ciappelletto razbolio braća lihvari ne znaše što s njim zbog njegovih silnih grijeha, no on to začu te im odgovori da se ne brinu nego da dovedu svetog i bogobožnog fratra. Oni mu dovedu jednog starca, cijenjenog fratra, da se Ciappelletto ispovijedi. On prevari fratra, a ovaj povjeruje u njegovu nevinost i svetost. Kada su braća čula da će Ciappelletto biti pokopan u Crkvi prestaše se brinuti. Nakon posljednje pomasti Ciappelletto umire, te fratar pozove sastanak i na njemu govori o tome kako je Ciappelletto sveti čovjek na što se fratri složiše. Na pogrebu fratar ljudima ispriča o Ciappellettovom životu, nevinosti i svetosti te ga narod proglasi svetim. Uvečer Ciappelletto biva pokopan u kapeli.

Židov Melkizedeh i priča o tri prstena

Saladin, protrativši sav imetak, pokuša izvući novac iz bogatog ali škrtog Židova Melkizedeha te ga pozove u svoju kuću. Saladin ga, htjedeći ga iskušati, upita koju vjeru smatra pravom: židovsku, saracensku ili kršćansku. Melkizedeh bješe mudar i uman čovjek te shvati Saladinovu namjeru i pripovjedi mu priču o bogatom Židovu i tri prstena. Melkizedeh je tri prstena usporedio s vjerama te mu Saladin prizna svoju nakanu i ovaj mu posudi novac koji mu Saladin vrati i da

Melkizedehu velik i častan položaj na svom dvoru.

Landolfo Ruffolo

Novela govori o trgovcu Landolfu koji je živio u gradu Ravellu gdje žive bogati ljudi. Landolfo je bio bogat, te je svoj novac uložio u brod, te otputovao na Cipar prodati robu što se pokazalo lošim zbog velike konkurencije, pa je postao gusar što se pokazalo kao dobra investicija. Pljačkao je brodove (turske), te se na taj način duplo obogatio. Jedne noći zapuhao je vjetar i vidjevši da se brod ne može suprotstaviti vjetru skrije se u zaton. Iste su večeri doplovila dva turska broda u zaton koja prepoznaše Landolfov brod. Turci su poslali naoružane ljude na kopno kako nitko ne bi pobjegao, a čamcima su opkolili Landolfov brod. Zatim su zarobili Landolfa, te su mu oveli plijen. Sljedeći dan more je bilo mirno, no uvečer je zapuhalo te je oluja bacila turski brod na hrid u kojem je bio zarobljen Landolfo. Brodolomci su se hvatali za ostatke broda, pa se tako Landolfo uhvatio za jednu dasku. Sljedećeg, vedrog dana, Landolfo se probudio na dasci, no nakon što ga je prevrнула s daske neka škrinja koja je doplutala, Landolfo se uhvati za škrinju. Landolfo je bio veoma gladan i iznemogao te je u nesvijesti proveo vrijeme, sve dok nije doplovio do otoka Krfa. Tu ga je zatekla jedna žena koja je prala posuđe, te ga odvela na obalu i odnijela kući. Žena ga je njegovala nekoliko dana dok se nije oporavio. Kad se oporavio ona ga otpremi na put za Ravello. Sa sobom, Landolfo je ponio i dragulje koje je pronašao u škrinji. Prije Ravella, stao je u Traniju gdje je dobio konja i robe ispričavši što mu se dogodilo. Kada se vratio u Ravello prodao je dragulje, te od novca koji je za njih dobio, pošalje nešto ženi na Krfu, a nešto ljudima u Traniju, te odluči kako će pošteno živjeti do kraja života i neće ulagati u svakojake investicije.

Karakterizacija likova:

Ser Ciappelletto

Gizdavko, niska rasta, notar, pokvaren, lažac, volio unositi razdor među prijatelje, rođake, sudjelovao u ubojstvima i zločinima, strašno psuje, nikad nije zalazio u Crkvu i za sitnicu je kleo Boga i svece, opak, lopov, zalazi u krčme, žene su mu se milile kao psu batine.

Fratar

Svet i bogobožan starac, praznovjeran jer vjeruje Ciappellettu koji je čista suprotnost onome kako se opisuje.

Saladin

Od čovjeka niska roda postao babilonski sultan, živio raskošnim životom, te na taj način protratio umetak Melkizedeh

Uman, mudar čovjek, lihvar koji je posuđivao uz velike kamate, veoma škrt

Landolfo Rufollo

Bogat trgovac koji je pohlepi platio danak jer mu nije nikad bilo dosta bogatstva, pa je stalno pronalazio načine kako da se još više obogati dok na kraju nije postao puki siromah, no onda odlučuje pošteno živjeti.

3. Dekameron

Dan prvi, novela prva

Ciappellatto po nalogu Musciatta Franzesia pođe u Burgundiju skupljati porez, no tamo se nenadano razboli i ostane ležati u kući dva brata. Liječnici su mu govorili da će uskoro umrijeti. Braća su se uplašila jer mu nijedan fratar ne bi htio dati odrješenje jer je užasan čovjek te ga ne bi pokopali u crkvi, a ako se ne ispovjedi bacit će ga u neku jamu, a tada bi narod napao braću te ih možda čak i ubio. Ciappellatto je slagao fratru i pokazao se kao da je svetac. Nakon smrti fratri su ga sahranili uz najveće poštovanje, a narod ga je počeo štovati kao sveca.

Likovi

Ciappellatto- pokvaren čovjek koji se samo mogao još više pokvariti glumeći da je dobar što je i učinio kako bi bio dostojno sahranjen.

fratri(općenito u to vrijeme)- nisu dobri kao danas te niti oni ne zaslužuju ići u raj jer ne žele oprostiti teške grijeha u ime Boga koji je milostiv prema svima i svima oprašta, a zauzvrat traži obećanje da nećemo grijешiti za koje zna da ćemo prekršiti jer smo samo ljudi.

Dojam

Iako sam se zgražavao nad Ciappellattovim postupcima, svako zlo je

za neko dobro, odnosno barem braća koja su mu pružila utočište kada je bio bolestan niju umrla zbog njega. Iako to nije opravdanje za ono što je on učinio jer on može lagati ljudima no kada će mu se suditi nakon života vidjet će se i znati točno što je učinio.

Drugi dan, novela treća

Gospar Tebaldo je nakon smrti svoje imanje prepustio trojici sinova koji su ubrzo potrošili sve što su imali. Nakon bijede uspjeli su se ponovno obogatiti, ali su sad imetak potrošili još brže. Njihov nećak Alessandro slao im je novac iz Engleske, ali se odlučio vratiti kući. Na putu je sreo kraljevu kćer koja se odmah zaljubila u njega. Nakon vjenčanja Alessandro je postao bogat i podmirio je dugove svojih stričeva.

Likovi

Tebaldovi sinovi- rastrošni i nezasićni. Čovjek bi pomislio da kada netko jedanput dobije mnogo novaca i brzo ga potroši da neće napraviti istu grešku kada mu se još jedanput javi ista prilika koja je veoma rijetka u stvarnom životu, no oni su napravili istu grešku dva puta.

Alessandro- darežljiv. Davao je novac svojim stričevima iako su se oni razbacivali novcem. Kada se vratio kući čak je i podmirio njihove dugove.

Dojam

Ne smijemo rasipati novac u životu jer sreća ne dolazi često i nije uvijek novac. Ako nam se kada i desi da dobijemo puno novca treba ga štediti i razumno trošiti te uzeti u obzir budućnost a ne gledati samo danas. To je razlog zašto mi se nisu dopali Tebaldovi sinovi.

Dan deseti, novela peta

U hladnoj Furlaniji je živjela gospa Dianora koja je imala tajnog obožavatelja, viteza Ansaldo. Misleći da će ga smiriti od pokušaja da je osvoji, kaže mu da u siječnju želi vidjeti zeleni perivoj, pun cvijeća i drveća pokraj svog dvorca. Ansaldo je uz pomoć čarobnjaka uspio to izvesti, a Dianora, da ne obesčasti svoje ime i ime svog muža, ode k njemu. Mislila je da će je Ansaldo iskoristiti, ali on se sažali nad njome i postane njezin prijatelj, također i prijatelj njezina muža.

Likovi

Dianora- pomalo okrutna, ali ipak poštena. Nije htjela reći u lice Ansaldo da je udata nego mu je dala nemoguć zadatak koji je uspio ipak izvesti. Ipak se divim tome što je na kraju otišla k njemu i priznala mu sve.

Ansaldo- iskreno zaljubljen, ali iznad svega častan. Učinio je i nemoguće kako bi osvojio Dianorino srce no kada mu je priznala da je udata, časno se ponio i odlučio ostati prijatelj s njom pa čak i s njenim mužem.

Dojam

Obećanja koja se kažu trebaju se i izvršiti. Iako nisu izvršena u ovom djelu veoma mi se dopalo jer su likovi pošteni. Dianora je priznala Ansaldo, a Ansaldo je odlučio ostati prijatelj i s njom i s njenim mužem. To je prijateljstvo pravo jer je plod istine.

4.Dekameron

O piscu

Giovanni Boccaccio rođen je 1313. najvjerojatnije u Firenci. Školovao se u Napulju, a najveći dio života proveo je u Firenci. Zajedno sa Danteom i Petrarkom čini trojicu najvećih talijanskih predrenesansnih književnika. Ostavio je opsežan književni opus u kojem su osim djela na latinskom i djela na talijanskom jeziku. Poznavao je Petrarca koji je imao velik utjecaj na njega i s kojim ga je povezivalo intelektualno razumijevanje i humanističko zanimanje za klasičnu starinu i za pjesništvo uopće. I on je svoje nadahnuće i vječnu ljubav na prvi pogled pronašao u Mariji, kraljevoj kćeri, koja u Dekameronu predstavlja Fiammettu. 1357. u Firenci je njegovom zaslugom osnovana katedra za proučavanje Homera, a iz tog studija izrastao je humanistički europski pokret u cjelini. Poznatija djela su mu : O propasti glasovitih muževa, O znamenitim ženama, Rime, Dijanin lov, Komedija o firentinskim nimfama, Spjev o fjezolanskim nimfama, Korbač, a između 1357. i 1362. napisao je dva djela u kojima komentira prvih 17 pjevanja Božanstvene komedije, a to su Izlagnja o božanstvenoj komediji i Raspravica o pohvalu Danteu. Njegovo najpoznatije i najznačajnije djelo je Dekameron koji je nastao između 1348. -1351. Umro je u Certaldu 1375.

O djelu:

Naziv djela

Dekameron je najveće Boccacciovo ostvarenje, prvo veliko djelo talijanske pripovjedačke proze, nastalo između 1348. i 1351. Sama riječ Dekameron je talijanizirani oblik grčkih riječi deka hemeron što znači deset dana, jer je knjiga koja ima stotinu novela zaokruženih jedinstvenim okvirom, podijeljena na deset dana.

Kompozicija i stil

Iako se može učiniti da je Dekameron, zbog skladne strukture i učestalosti broja deset, sastavljen u srednjovjekovnoj tradiciji simbolike brojeva, njegove tematske odrednice okupljene oko ljubavi, fortune i inteligencije pripadaju složenom razdoblju premještanja i preoblikovanja misaonih sustava koji su organizirali dugu povijest srednjeg vijeka. Makar Dekameron ima sto novela, taj broj sto, za razliku od Božanstvene komedije, iako pridonosi vanjskom jedinstvu i simetričnosti, nema nikakvu simboliku. Pojedine novele imaju moralistički uvod i zaključak. Tako je Boccaccio stvorio zanimljivu i jedinstvenu arhitekturu, u kojoj novele imaju potpunu umjetničku zaokruženost i autonomiju, a sve zajedno opet povezuje jedinstvo nadahnuća i temeljnih značajki piščeve slike svijeta. Radnja se inače odvija u dva tjedna, ali subota i nedjelja se preskaču iz vjerskih razloga, pa se novele pričaju samo u deset radnih dana. Stil je začuđujuće otvoren i nesputan za srednji vijek. Naime uz inkviziciju, dogmu i slične tvorevine tog vremena, ljubavni podvizi nisu bili baš svakodnevna literatura.

Nadahnuće i tema

Boccacciov je pripovjedni svijet, posebice kad su posrijedi novele iz firentinskog života, sastavljen od motiva svakodnevnice, odakle je on, na temelju životnog iskustva i životne i bujne firentinske sredine preuzeo i umjetnički oblikovao mnogobrojne anegdote i kazivanja, prostore i likove, a nadasve slobodan i otvoren mentalitet trgovačkog staleža. U Dekameronu dominiraju zemaljske ljudske sudbine koje uveliko pripadaju kasnom srednjem vijeku. Boccaccio je u Dekameronu izrazio pravu, hedonističku, stranu čovjeka prikazujući svoje likove kao ljude sumnjivog i dvojbenog morala i moralnih načela. Takvim slobodnim načinom pisanja prvi je pobio mišljenje o

bezgrešnom životu i pokazao ljudima njihovu pravu, prirodnu stranu. On shvaća i uzima čovjeka kakav je u stvarnosti, i uopće ne prikazuje kajanje zbog rušenja nekih osnovnih crkvenih principa. Bez grižnje savjesti prikazuje fizičku ljubav u svoj njezinoj prirodnosti. Boccaccio započinje pripovijedanje moćnim realističnim opisom tragične pošasti crne kuge koja je harala u Firenci 1348. (str. 27, 31). Ali pjesnikova reakcija na strašan događaj nije, kao što bi se u ono doba moglo očekivati, mistična skrušenost u strahu od zemaljskih nedaća i kazne Božje na drugom svijetu, nije pesimistično nijekanje vrijednosti i ljepote života, već naprotiv, to je pohvala vitalnoj mladosti i neuništivoj svježini prijateljske prirode.

Likovi

On zamišlja da se u opustjelu gradu, u crkvi Santa Maria Novella, sastalo sedam djevojaka i tri mladića: Panfilo, koji je prikazan kao sretan ljubavnik, Filostrato, prevaren i očajan ljubavnik, i veseli Dioneo, razumna i u ljubavi sretna Pampinea, vatrena Filomena, Elisa, djevojčica koju muči žestoka ljubav, naivna i putena Neifile, u sebe zaljubljena Emilia, ljubomorna Lauretta, i napokon, Fiammetta, sretna i brižna zlob uzvraćene ljubavi.

Pripovijedanje u prozi u predrenesansi

Budući da pripovijedanje u prozi nije u to doba odviše cijenjen način književnoga izražavanja i da svakodnevica rijetko stječe status književnog motiva, ne čudi da je Boccaccio još neafirmiranom žanru novele namijenio razonodu kao svrhu. Djelom je ostao vjeran srednjovjekovnim poetičkim odrednicama zabave i pouke, ali je istodobno izborom novele kao žanra i tematikom iz svakodnevnog gradskog života ostvario važan pomak.

Žanrovska obilježja

Na žanrovska obilježja pripovjednih tekstova od kojih se sastoji Dekameron, a time zapravo na povijest novele uopće, upućuje u Proslovu i sam Boccaccio (str. 26). Posrijedi su četiri pripovjedne vrste. Prva je novela, koja je već tada označavala pripovjetku uopće. Druga je priča, vrsta vezana uz kraće komične pripovjedne tekstove u stihu, zatim parabola koja je označavala kraći tekst u kojem se alegorijski i pomoću usporedbe iznosi neki moralni i poučni sadržaj, i, naposljetku, pripovjest, vjerojatno vrsta novele u kojem su likovi osobe visokog roda u prepoznatljivom povijesnom kontekstu.

Prethodnici

Iako se kraći prozni oblici mogu naći već u antičkoj književnosti, novela je tek od renesanse postala parava i priznata književna vrsta. U ranijim stoljećima odvijala se njezina tiha povijest, a najvažniji autor na putu njezine afirmacije jest upravo Boccaccio. U stvaranju Boccacciove novele sudjelovalo je nekoliko književnih vrsta i pripovjednih tema različita podrijetla, od antike, preko istonjačkih književnosti do srednjovjekovne pripovjedne tradicije. Najznačajnija djela prije Boccaccia su : Priče o drevnim vitezovima, Knjigu sedam mudraca i Dolophatos koji je strukturom, zbog okvirne pripovjesti, nalik Dekameronu. Međutim najznačajnija zbirka talijanske pripovjedne proze prije Boccaccia je Novellino odnosno Stotinu drevnih novela nepoznatog autora u kojem se nalazi stotinjak pripovjetki koje se odvajaju od srednjovjekovne tradicije i prikazuju građanski komunikacijski ton.

Sljedbenici

Boccaccio je zarana stekao sljedbenike, a najvažniji i najpoznatiji su Giovano Fiorentino koji je napisao zbirku Glupan, Masuccio Salernitano sa zbirkom Novellino, Geoffrey Chaucer - Canterburyske priče i Cervantes – Novele na primjer. Tako je Boccaccio zahvaljujući Dekameronu nedvojbeno ključna figura u oblikovanju europske tradicije pripovjedne prozne književnosti. Boccaccio nije imao velik utjecaj na hrvatsku književnost.

Kratak sadržaj

Upravo otvoreni stil čini fabulu zanimljivom. Za razliku od Petrarkinih stidljivih izljeva idealizirane ljubavi i romantike iz bajke, Boccaccio nudi potpuno jednostavan, komično-zanimljiv opis i pristup svakodnevnog čovjeka, koji rijetko mari i teži za iskrenom platonskom ljubavlju, upakiran u kratke i zanimljive priče.

Dan prvi, uvod

Firencu, najljepšu od svih talijanskih gradova, zahvatila je kuga. Kuga je počela u istočnim stranama, a zatim se širila na zapad i pri tome je pokosila bezbrojne živote. Ni jedan liječnik nije znao lijeka i zato su svi zaraženi bili osuđeni na smrt(28). Ljudi su bili jako zabrinuti i prestrašeni i zato su izbjegavali svaki kontakt sa zaraženima. Pošto nisu našli drugi izlaz ljudi koji nisu bili zaraženi odlazili su iz

grada(29). Jednog dana u crkvi se skupilo sedam mladih gospa(32). One nisu molile kronicu nego su razgovarale o tužnim vremenima. Pjesnik ih je nazvao slijedećim imenima: Pampinea, Fiammetta, Filomena, Emilia, Laureta, Neifile i Elisa. One su također odlučile da odu iz grada(34). Prije nego su pošle odlučile su da im treba muškarac da bi ih vodio. U tom su trenutku u crkvu Santa Maria Novella došli Pamfilo, Filostrato i Dioneo, koji su krenuli s njima.

Tema: Kuga u Firenci i susret mladih ljudi u crkvi

Likovi: Pampinea, Fiammetta, Filomena, Emilia, Laureta, Neifile, Elisa, Pamfilo, Filostrato i Dioneo.

Misao: Unatoč svim zemaljskim problemima uvijek trebamo biti optimisti i gledati pozitivno na svijet jer ćemo tako lakše prebroditi probleme.

Dan prvi, novela prva

Ser Ciappellatto po nalogu Musciatta Franzesia pođe u Burgundiju skupljati porez, no tamo se nenadano razboli i ostane ležati u kući dva brata. . Liječnici mu govore da će uskoro umrijeti(42). Braća se uplaše što će sada, jer mu nijedan fratar neće dati odriješnje jer je užasan čovjek i neće ga pokopati u crkvi, a ako se ne ispovjedi bacit će ga u neku jamu, a onda bi narod napao braću i možda ih čak i ubio(43). No ser Ciappellatto slaže fratru i pokaže se pravim svecem. Nakon smrti fratri ga sahrane uz najveće počasti, a narod ga počne štovati kao sveca(49).

Tema: Ser Ciappelletina lažna ispovjest i fratrova naivnost

Likovi: Ser Ciappelletina, notar nije išao u crkvu, ubijao je i zalazio u krčme, kleo je i kockao (41-42), fratar (43), braća Firentinci, Musciatto Franzesi, Burgundani

Misao: Bogu zapravo nije važno da li se mi moloimo preko dobrog ili zlog čovjeka, njemu je najvažnije da se mi molimo iskreno i od sveg srca, što se može zaključiti iz posljednjeg ulomka novele.

Izvadak iz kritike : «O Ciappellettu» 120-121 str.

Dan drugi, novela treća

Gospar Tebaldo je nakon smrti svoje imanje prepustio trojici sinova koji su ubrzo potrošili sve što su imali. Nakon bijede uspjeli su se ponovno obogatiti, ali su sad imetak potrošili još brže. Njihov nećak Alessandro slao im je novac iz Engleske, ali se odlučio vratiti kući. Na

putu je sreo kraljevu kćer preobučenu u opata koja se odmah zaljubila u njega(62). Nakon vjenčanja Allesandro je postao bogat i podmirio je dugove svojih stričeva.

Tema: Rasipnost troje braće i ljubav Allesandra i princeze

Likovi: Allesandro(60), troje braće, princeza(62), papa, princezina pratnja

Misao: U životu ne smijemo biti rasipni, moramo živjeti u skladu s svojim mogućnostima, a sreća će nam se kad-tad nasmijehnuti.

Dan deseti, novela peta

U hladnoj Furlaniji živjela je gospa Dianora koja je imala tajnog obožavatelja, viteza Ansalda(101). Misleći da će u njemu ugasiti svaku nadu da je osvoji, kaže mu da u siječnju želi vidjeti zeleni perivoj, pun cvijeća i drveća pokraj svog dvorca. Ansaldo uz pomoć čarobnjaka uspije to izvesti, a Dianora, da ne okalja svoje ime i ime svog muža, ode k njemu(103). Mislila je da će je Ansaldo iskoristiti, ali on se sažali nad njome i postane njezin prijatelj, i prijatelj njezina muža(103).

Tema: Dianorino obećanje Ansaldu

Likovi: Dianora, Gilberto, Ansaldo, čarobnjak, sluga

Misao: Ako nešto obećamo, onda to obećanje moramo i ispuniti, bez obzira na cijenu